

sidste Parisermode og ved Hjælp af Pomader, Voks og varme Jærn berøvede deres Haar og Skæg ethvert naturligt Fald ... i stort som i smaat mærkede man dette triumferende Oprør mod alle Naturens Love.

Eller gik man fra Gaden ind i Husene, søgte man disse Folk ved deres Beskæftigelse, i deres Adspredelser, i deres Glæder og Sorger ... overalt fornam man, hvorledes Nutidens Civilisation, idet den havde løsrevet Menneskene fra Livets evig unge Moderskød, Naturen, havde fordømt dem til en Skinverden og en Skintilværelse, som til sidst endog forekom dem at være den eneste sande og fornuftige. Den trætte Arbejder, der om Aftenen søgte til Brændevinsboden for ved Glasset at fremkalde en kunstig Livsglæde, en falsk Erstatning for den Sindets Vederkvægelse og Legemets Foryngelse, som alene Livet under Guds aabne Himmel kunde skænke; de unge Damer, der i Skumringen satte sig til Klaveret for ved Hjælp af Toner at fremtrylle Maaneskinsstemninger, Bølgebrus og Lærketriller inden fire Vægge; alle de gamle og unge, der inde i Teatrene fældede Taarer over nogle betalte Gøglere, der mellem malede Lærreder fremhyklede menneskelige Sorger og Lidenskaber; „Kunstelskeren“, der bedst nød Synet af den oprørte